

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év október hó 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. év július hó 5. napján kihirdetett 8.B.46/2018/49. számú ítéletét megváltoztatja.

A II. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a próbaidőt 4 (négy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az I. rendű vádlott tartózkodási helye: ...

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. év július hó 5. napján kihirdetett 8.B.46/2018/49. számú ítéletével az I. rendű vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], valamint társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont I. fordulat] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Határozott a végrehajtás esetleges elrendelése esetén a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról (börtön) és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségéről.

A II. rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], valamint társtettesként elkövetett rablás büntette miatt [Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont I. fordulat] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Határozott a végrehajtás esetleges elrendelése esetén a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról (börtön) és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségéről.

Mindkét vádlott tekintetében rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére az előzetes fogva tartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, a

II. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, a védő, továbbá a tényállás téves megállapítása és eltérő minősítés miatt is fellebbezést jelentett be. Az I. rendű vádlott és védője az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

Az ügyészi fellebbezést a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.621/2019/2. számú átiratában fenntartotta. Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, majd az egy irányba mutató bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg, hogy a vádlottak jártak adott időpontban a sértettnél, ők bódították el gyógyszerrel az idős sértettet, majd tőle különféle tárgyakat magukkal cipelve távoztak. Megalapozottnak tartotta annak megállapítását is, hogy mindkét vádlott tudott a gyógyszer italba keveréséről, illetőleg annak megállapítása sem jelentett nehézséget, hogy milyen körülmények vezettek a kár megtérüléséhez. Kifejtette, hogy a törvényszék helytálló következtetése szerint a II. rendű vádlott az I. rendű vádlottal együtt jutott a sértett értékei megszerzésének elhatározására, a II. rendű vádlott kifejezetten azért ment a helyszínre, hogy segítségére legyen társának az elvitelnél, jelen volt és tudta, hogy gyógyszer került B.Z. sértett italába, majd amikor a sértett elkábult, az I. rendű vádlottal együtt fektették le őt. A megalapozott tényállás alapján mindkét vádlott bűnösségére levont következtetést okszerűnek tartotta, és a cselekmények minősítését is helyesnek ítélte.

Hangsúlyozta, hogy a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék körültekintően vette számba, azonban nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az utóbbi időben a hasonló módszerrel történő elkövetések egyre gyakoribbak, így a kiszabott büntetés nem tükrözi megfelelően az elkövetésben betöltött szerepet, a belső arányosság sérült. Álláspontja szerint ugyan a törvényszék a nyomatékos enyhítő körülmények alapján helytállóan tért el a középértéktől lefelé, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a szomszédok éberségén múltott a bűncselekmény súlyosabb következményének elmaradása. A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a vádlottak büntetésének az elkövetésben betöltött szerep arányában történő súlyosítására, az I. rendű vádlott személyi adatainak pontosítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. rendű vádlott védője az írásban előterjesztett beadványában az ügyésznek a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezését nem tartotta alaposnak. Utalt a közvetlenség elvének a jelen ügyben érvényesülő kiemelt jelentőségére, melynek során az elsőfokú bíróság meggyőződhetett védence megnyilvánulásai őszinteségéről, gondolkodásmódja egyszerűségéről, megbánásának mélységéről. Ezen kívül tapasztalható volt védence rendkívül rossz egészségi állapota és annak ténye, hogy ennek ellenére az I. rendű vádlott valamennyi tárgyaláson pontosan megjelent, végig együttműködött a hatósággal vállalva tette következményeit. Ezen túlmenően vallomása meghatározó volt a tényállás felderítése körében, és megalapozta a marasztaló ítéletet is. Álláspontja szerint helyesen ítélte meg a törvényszék védence személyében rejlő alacsonyabb társadalomra veszélyességet, így a törvényi maximumban meghatározott próbaidő kellő fenyegetettséget jelent védence jövőbeli jogsértő magatartásának megelőzése szempontjából. Véleménye szerint a belső arányosság sem sérült, és a megállapított tényállás alapján a cselekmények jogi minősítése is helytálló. Mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés maradéktalanul megfelel a büntetési céloknak, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásban előterjesztett indokolása I. számú pontjában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítás eredményeként a tényállást tévesen állapította meg, így téves az arra alapított ítéleti rendelkezés is. Hivatkozott védencének következetes, ellentmondásmentes vallomására, mellyel szemben a II. rendű vádlott bűnösségére kétséget kizáró bizonyossággal még a bírói mérlegelés szabadsága mellett sem lehet

következtetni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott önmagával és az eljárás egyéb adataival is szemben álló ellentétes vallomásaiból csak azokat a vallomásrészeket értékelte, amelyek alapot adhatnak a II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására. Utalt az I. rendű vádlottnak az eljárás során előadott többfajta védekezésére, illetve egymással is szemben álló vallomásaira, amelyek miatt az I. rendű vádlott előadását a tényállás megállapításánál álláspontja szerint nem lehetett volna figyelembe venni. Az I. rendű vádlott vallomásának elfogadása esetén is álláspontja szerint csak azokat a nyilatkozatokat lehet figyelembe venni, amelyek védence felmentését eredményezik. Meglátása szerint az ügyészség a bizonyítás anyagára figyelemmel helyesen jutott arra a következtetésre, hogy védence cselekménye legfeljebb kifosztás büntettének minősülhet, azonban e cselekmény elkövetését is tagadta védence.

Aláhúzta, hogy a beszerzett bizonyítékok szerint nem aggályos az a védekezés, hogy védence nem tudott az I. rendű vádlott bűnös elhatározásáról és a cselekmény végrehajtásáról. Kiemelte, hogy védence a cselekmény előtt nem ismerte a sértettet, kizárólag azért csatlakozott az I. rendű vádlotthoz, mivel az I. rendű vádlott egyedül nem tudta volna elhozni a sértett által adni szándékozott ingóságokat. Hangsúlyozta, hogy védencének semmiféle haszna nem származott a sértett és az I. rendű vádlott egyezkedéséből. Aláhúzta, hogy védence nem tudott az I. rendű vádlott bűnös szándékáról, arról, hogy az I. rendű vádlott a sértett poharába bódító hatóanyagú nyugtatót és lidocaint tett. Utalt az I. rendű vádlottnak a tárgyalási szakban tett mentő tartalmú vallomására, amely szerint az I. rendű vádlott a tablettákat védence tudta és jelenléte nélkül tette bele a sértett poharába. Hangsúlyozta, hogy védence soha nem adott gyógyszert az I. rendű vádlottnak, de az I. rendű vádlott a közösen használt ingatlanban védence megkérdezése nélkül is hozzáférhetett a gyógyszerekhez. Kifogásolta, hogy védence védekezése elvetésének indoklása elmaradt. Iratellenesnek és feltételezésen alapuló következtetésnek tartotta, mely szerint szükség volt védence segítségére a sértett ágyba fektetéséhez, mivel a sértett egyedül feküdt le, nem volt szüksége segítségre.

Kifogásolta, hogy elmaradt annak a következtetésnek az elsőfokú megindokolása, miért kellett védencének tudnia arról, hogy az I. rendű vádlott öntudatlan állapotba helyezte a sértettet. Tisztázatlannak tartotta a vádlottak által a sértett ingatlanában töltött időtartamot, továbbá sérelmezte azt a megállapítást, hogy a vádlottak türelmesen kivárták a sértett öntudatlan állapotba kerülését. Nehezményezte azokat az elsőfokú következtetéseket, amelyeket az elsőfokú bíróság védence terhére rótt a sértett ingatlanban maradásra nézve.

Álláspontja szerint a bizonyítékok egyenként, de összességükben sem alkalmasak védence bűnösségének megállapítására. A háztartásában való nyugtató hatású gyógyszerek tartása nem szolgálhat alapul védence bűnösségének megállapításához. Helytelennek tartotta a megfelelő jövődelem hiányát a bűnösség alátámasztásaként értékelni.

II. Kifejtette, mely szerint a bűnösség megállapítása esetén is az elsőfokú bíróság megsértette az arányosság követelményét, amikor az I. rendű vádlottal azonos joghátrányt alkalmazott védenccével szemben. Az elsőfokú bíróság ítéletében az I. rendű vádlott vezető, irányító szerepét emelte ki, ugyanakkor ezt a körülményt nem juttatta kifejezésre a büntetés kiszabása során, amint azt sem, hogy a testi sértést védence pszichikai bűnsegédként valószínűsítette meg, amit további enyhítő körülményként kért figyelembe venni. Hangsúlyozta, hogy bármilyen bűncselekmény megvalósulása esetén az kísérleti szakban maradt, mivel a vádlottak a bíróság indoklásától eltérően az ingóságokat ki sem vitték a sértett udvarából. A fentiek alapján másodlagosan a cselekmény téves minősítésére is figyelemmel a kiszabott joghátrány enyhítésért kérte.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezések közül mindössze a II. rendű vádlottnak és védőjének a fellebbezését találta részben alaposnak, azonban nem a bejelentés tartalmával azonosan.

Az I. rendű vádlott esetében az ügyész súlyosítást célzó fellebbezésére figyelemmel a felülbírálat a

2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (3) bekezdése alapján mindössze a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezésre, tehát a büntetés mértékére terjedt ki.

Ellenben a II. rendű vádlott esetében a bejelentett fellebbezések iránya és terjedelme alapján a felülbírálat a Be. 590. § (1)-(2) bekezdése alapján teljes körű volt.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le.

A törvényszék az ügyben releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette, majd a tényállást a logika szabályai szerinti értékelése eredményeként mérlegeléssel állapította meg.

A felülbírálat során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában bemutatta az eljárás során feltárt bizonyítékokat, ismertette azok lényegét, majd részletes értékeléssel adott számot a II. rendű vádlott védekezése elvetéséről, illetve a terhelő tartalmú bizonyítékok elfogadásáról.

Az I. rendű vádlottnak az eljárás során többször megismételt terhelő előadása alapján állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a II. rendű vádlott tisztában volt a sértett italába bódító hatású gyógyszer belekerülésével, illetve azzal is, hogy az elvitt ingóságok az öntudatlan állapotba került sértett ingóságai, amelyeknek egy részét maguk a vádlottak szedték össze a lakás különböző helyiségeiből. Ezeknek az ingóságoknak az elviteléhez a sértett nyilvánvalóan nem járult hozzá. A sértett hozzájárulásának hiányát igazolta az a vádlottak által sem vitatott körülmény is, hogy a szomszédok felszólítására, illetve a rendőrség kihívásának kilátásba helyezése miatt a vádlottak visszavitték az ingatlan udvarára az 5 darab tele pakolt táskát, majd ezt követően távoztak a helyszínről.

A sértett életveszélyes állapotának, alprazolam és lidocain szervezetébe kerülésének tényét aggálytalan objektív bizonyítékok, a kórházi dokumentumok, a vér- és vizeletvizsgálat eredménye, az az alapján készített orvos szakértői vélemény kétséget kizáró módon igazolták.

A II. rendű vádlott védője fellebbezésének indoklásában túlnyomórészt a védencével szemben megállapított marasztaló tényállást a terhelő tartalmú bizonyítékok elfogadását sérelmezve támadta. Mivel a másodfokú bíróság e bizonyíték értékelő tevékenységben logikai hibát, vagy egyéb hiányosságot nem tudott feltárni, ezért ennek az értékelő munkának a védő részéről történő kétsébevonása – a felülmérlegelés tilalmát is figyelembe véve – a másodfokú eljárásban nem volt elfogadható.

A másodfokú bíróság a Be. 591. § (1) bekezdésére figyelemmel a megalapozott, helyes, hiánytalan tényállás alapján határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, és ez alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az eljárás során feltárt bizonyítékok alapján helyesen következtetett az elsőfokú bíróság mindkét vádlott büntető jogi felelősségére, miért is a II. rendű vádlottnak és védőjének a felmentést célzó fellebbezései nem voltak megalapozottak.

Az irányadónak elfogadott tényállás alapján a vádlottak terhére rótt mindkét cselekmény minősítése megfelelt az anyagi büntető jogszabályoknak, a jogi indokolás szakszerű volt, az azt támadó védelmi kritikákkal sem tudott a másodfokú bíróság egyetérteni.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében hiánytalanul tárta fel. Az ügyészség által további súlyosító körülményként indítványozott elszaporodottság megállapítása tényszerű adatok hiányában nem volt indokolt.

A bűnösségi körülmények összevetése alapján kijelenthető a vádlottak javára szolgáló enyhítő körülmények túlsúlya, emiatt nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlottal szemben a szabadságvesztés alsó határával megegyező tartamú 2 év börtönbüntetés kiszabásával elérhetőnek találta a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság a II. rendű vádlottal szemben azonos mértékű szabadságvesztés alkalmazásával. A cselekmény elkövetésére az I. rendű vádlott érdek-körében, az ő kezdeményezésére került sor. A II. rendű vádlott szerepe a testi sértés büntetében segítségben merült ki, a II. rendű vádlott mindössze jelen volt, de aktívan nem működött közre a sértett elbódításában, azt kizárólag az I. rendű vádlott végezte a sértett italába tett nyugtató hatású gyógyszerrel és lidocainnal. Ugyanakkor a II. rendű vádlott jelen volt és tudta, hogy a gyógyszer belekerült B.Z. sértett italába. A II. rendű vádlott aktív módon pusztán a másik bűncselekményben, a rablás elkövetésében működött közre. Ezekre a körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés eltúlzott mértékű volt, ezért az egyéb enyhítő körülményekre is figyelemmel a Btk. 82. § (1) bekezdése, valamint (2) bekezdésének c) pontja alapján enyhítő szakasz alkalmazásával a szabadságvesztés tartamát 1 év 6 hónapra, a próbaidő tartamát 4 évre enyhítette.

A fent írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 8.B.46/2018/49. számú ítéletét a II. rendű vádlott tekintetében a büntetés kiszabását érintő részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit az I. rendű vádlott, valamint a II. rendű vádlott vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű vádlott személy adatai hiányosan lettek rögzítve az elsőfokú ítélet rendelkező részében, elmaradt az I. rendű vádlott tényleges tartózkodási helyének megjelölése, amelyet a másodfokú bíróság pótolta, feltüntette, hogy az I. rendű vádlott tartózkodási helye ... szám alatt található. (Ceglédi Járásbíróság 13. sorszámu jegyzőkönyv 1. oldala)

Figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla egyik vádlott esetében sem hozott ellentétes döntést az elsőfokú bíróság döntésével szemben, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2019. év október hó 17. napján

Dr. Németh Nándor s.k.	. Halász Etelka s.k.	. Lőrinczy Attila István s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 8.B.46/2018/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.241/2019/7. számú ítélete folytán az I. rendű vádlott, valamint a II. rendű vádlott vonatkozásában 2019. év október hó 17. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett

szabadságvesztések kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2019. év október hó 17. napján

Dr. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke